

[Aage Fogh.]

engelsk side, skulle blive omsat til praktisk politik, er det nok muligt, det ikke vil være forsvarligt at anbringe alt for mange penge i dansk landbrug. Jeg vil dog imidlertid anse det for ganske givet, at vi alle er enige om at gøre, hvad man kan fra dansk side for at søge de forslag, der er fremført fra engelsk side, ændret og søge at opnå rimelige vilkår for vort hovederhverv.

Jeg ved ærlig talt ikke, hvem af de høje ministre jeg skal henvende mig til med følgende spørgsmål, men det må vel nærmest være den højtærede finansminister. Man kunne tænke sig, at der ude i det praktiske landbrug var interesse for at prøve på at gennemføre en nyordning, at prøve at foretage en adskillelse mellem besætning og inventar på den ene side og de faste bestanddele, jord og bygninger, på den anden side og indrette en lokal hypotekforening — ikke noget i retning af dem, vi nu har, for de er i virkeligheden kun en blindtarm, der kunne undværes; de har ikke haft betydning af nogen som helst art inden for praktisk landbrug — men en lokal hypotekforening med lokal ledelse og højest omfattende ét amt, således at man gennem denne forening gik ind for at yde lån, ikke alene mod sikkerhed i besætning og inventar — sådan som vi har det i øjeblikket i vore indkøbsforeninger for mindre jordbrugere, og således som landboforeningerne tænker at etablere det sammen med banker og sparekasser — men også give lån mod sikkerhed i besætning og inventar, der står på ejendommen. Hvis dette kan realiseres og der kan ydes tilstrækkelige garantier, kunne det så tænkes, at man fra finansministeriets side ville stille en garantifond, der kun skulle være til rådighed i tilfælde af, at der skete et eller andet, som man ikke kan overse på nuværende tidspunkt? Hvis man kunne gennemføre noget sådant, vil man kunne lægge belåningen ud til befolkningen, ud til erhvervene, og så ville staten være frigaget for de store udlån, den yder i dag.

Jeg skal ikke sige noget ondt om statens udlån, de har vel gjort gavn på mange områder, men når man arbejder lidt med det praktiske, når man meget hurtigt til den erkendelse, at Christiansborg er på lidt for stor afstand fra det praktiske erhvervsliv; administrationen bliver let for stiv og hæmmer i for høj grad udvikling og omsætning. Derfor tror jeg, det ville være langt mere formålstjenligt at lægge belåningen ud, lade erhvervene som sådanne tage den væsentligste part af risikoen og så som sikkerhed for, at pengene kan skaffes frem, have staten stående i baggrunden med — nu skal jeg ikke nævne noget tal, men med nogle millioner til rådighed.

I samme forbindelse vil jeg gerne rejse det spørgsmål, om ikke man skulle undersøge muligheden af, at andenprioritetslån kunne gives med svingende rente og fast kurs. Jeg kan ikke se noget til hinder for, at f. eks. vore kæmpestore forsikrings-selskaber, der administrerer hundreder af millioner kroner, skulle kunne medvirke ved en sådan finansiering, hvor der var sikret dem en rente af deres penge, som svarede til pengeprisen, lad den være 5 pct. det ene år, 6 pct. det andet år, altså en rente, der svinger med prisen på penge i almindelighed, og så faste kurser. Jeg har erfaret, at det, man har imod kreditforeninger i dag, er, at der for dem gælder det omvendte: svingende kurser og fast rente.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige stor velvilje over for det lovforslag, boligministeren har fremsat. Jeg forlanger ikke mere af den højtærede minister, men jeg ønsker meget mere på andre områder, navnlig at den kommission, der sidder i justitsministeriet, bliver færdig, og at vi får en yderligere forhandling i realkreditkommissionen, hvor vi så kan prøve, hvor vidt vi kan nå. Jeg tror, vi kan nå vidt, når vi lægger arbejdet dér ordentligt til rette og man under det ærede medlem hr. Thestrups udmærkede ledelse får fremskaffet et materiale, på grundlag af hvilket der kan gennemføres ændringer af vor real-